

Arrest

nr. 99 036 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 december 2012 een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 18 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 18 december 2012, werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Skenderaj (Kosovo), de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en Albanees van origine te zijn. Tijdens de oorlog zou u er getuige van zijn geweest hoe mensen in uw dorp werden vermoord door de Servische politie. Sindsdien zou u te kampen hebben met het post-traumatisch stress syndroom (PTSS). U zou meteen in therapie zijn gegaan en dit op regelmatige basis zijn blijven volhouden tot het moment waarop u Kosovo verliet. Daarnaast zou u ook al die tijd verschillende soorten medicatie zijn voorgeschreven. U zou echter nog steeds niet kunnen gaan werken en niet in staat zijn om alleen dingen te ondernemen. U zou zich voortdurend slecht voelen en niet goed kunnen functioneren in het bijzijn van andere mensen. Omdat uw toestand na al die jaren nog niet verbeterd zou zijn, zou u besloten hebben Kosovo te verlaten met het oog op een genezing in het buitenland. U zou op 1 december 2012 vanuit Kosovo zijn vertrokken en op 3 december 2012 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op diezelfde dag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 11/08/2008, uw rijbewijs d.d. 22/04/2011, een medisch attest d.d. 7/09/2012 en een medisch rapport d.d. 7/09/2012.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, [ondertek]end te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U verklaart Kosovo te hebben verlaten enkel en alleen om te genezen van uw psychische problemen die terug zouden gaan op wat u tijdens de oorlog zou hebben gezien en meegemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 10). Er dient echter te worden bemerkt dat de problemen die aanleiding vormden voor uw psychische problemen dateren van 1998 (gehoorverslag CGVS, p. 10) en u er bijgevolg niet in bent geslaagd aan te tonen een actuele vrees te koesteren ten opzichte van een eventuele terug keer naar Kosovo.

Daarnaast blijkt niet uit uw verklaringen dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, geen of geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen in Kosovo. Medische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Er dient in dit verband te worden bemerkt dat u in Kosovo meteen na de oorlog tot uw vertrek naar België steeds op regelmatige basis een behandeling hebt genoten bij een psychiater (gehoorverslag CGVS, p. 5-7 en 10). U zou in heel die periode ook steeds toegang hebben gehad tot verschillende soorten medicatie (gehoorverslag CGVS, p. 8). U meent verder dat uw dokters u goed behandelden en dat zij tot de beste behoorden (gehoorverslag CGVS, p. 11).

U meent evenwel dat uw situatie niet verbeterde en dat u niet tevreden was van de resultaten van uw behandeling (gehoorverslag CGVS, p. 10). De vraag dringt zich dan echter ook op waarom u in 13 jaar tijd maar 2 verschillende artsen hebt geraadpleegd. Uw antwoord dat zij 'zogezegd' [...] tot de beste behoorden, kan niet in overweging worden genomen gezien de lange periode waarin u te kampen had met uw problemen en uw ontevredenheid over de behandeling (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Bovendien maakt uw psychiater in zijn medisch attest er nergens melding van dat u een behandeling buiten Kosovo wordt aangeraden, hoewel u beweert dat dit wel het geval was (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dat uw psychiater daar geen melding van zou maken in zijn rapport met het oog op uw vertrek, is erg ongeloofwaardig.

Ten slotte is het ook opmerkelijk dat in het attest dat u neerlegt nergens een oorzakelijk verband wordt gelegd tussen uw problemen en de traumatische ervaringen die u beweert te hebben beleefd tijdens de oorlog. Wel wordt er een link gelegd naar veranderingen in uw actuele situatie. Hiermee geconfronteerd, meent u niet te weten waarom uw dokter dit schreef (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Ook het feit dat u enkel twee heel recente (september 2012) medische attesten voorlegt, ondanks een behandeling van 13 jaar, is opmerkelijk. Bovenstaande doet dan ook ernstig twijfels rijzen bij de oorzaak van uw psychische problemen.

Uit uw asielrelaas is bijgevolg niet gebleken dat u in Kosovo niet zou kunnen worden behandeld. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of definitie van subsidiaire bescherming ter behandeling van uw psychische problemen niet langer een afdoende beroep kon doen (of opnieuw zou kunnen doen) op de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevatten geen elementen die in bovenstaande beslissing werden in vraag gesteld. De twee medische attesten die u neerlegt, werden reeds besproken (zie supra).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen principe van goed beleid, van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak, van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de rechten van de verdediging. Hij betoogt tevens dat

een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd gemaakt en dat er sprake is van een onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoeker gewezen heeft;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

[...] Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissingneming gerespecteerd dient te worden; Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoeker ;

[...] Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kón maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

"Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten." (vrij vertaald)

Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoeker blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen;

Dat de tegenpartij toch van mening is dat de door de verzoeker aangehaalde vrees niet van aard is om tot een het bestaan noch van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie d.d. 28 juli 1951 te concluderen, noch van een werkelijk risico ernstige schade zoals die hierboven omschreven worden;

Dat deze interpretatie van de Vluchtelingenconventie niet juist is;

Overwegende, inderdaad, dat de tegenpartij de toestand die nu in Kosovo heerst zeer goed kent;

Dat er vele Albanezen zijn die verklaren dat zij in Kosovo de slachtoffers zijn van discriminaties om reden van hun etnische afkomst;

Dat deze discriminatie, in casu, meer bepaald uit het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit blijkt;

Dat niemand het kan betwisten dat dergelijke discriminaties om reden van de etnische afkomst in het toepassingskader van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 vallen;

Dat, als wij met al die elementen rekening houden, de vrees van de verzoekers om aan discriminaties om reden van hun Albanese afkomst te lijden gegrond blijkt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hun identiteit en hun afkomst door de tegenpartij absoluut niet betwist worden;

Dat men de verzoeker, precies om reden van de discriminatie waarvan zij de slachtoffer waren, het niet kan verwijten dat zij het principe van de subsidiariteit van de internationale bescherming niet respecteerden, zoals de tegenpartij het doet;

Overwegende dat het in fine vermeld dient te worden dat geen tegenstrijdigheid gevonden werd in het asielverhaal van de verzoekers, die hun aanvragen tot erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen voegen;

Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende verhoren vertoont; Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

"Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz. 552 en volgende);

Dat er dus geloofwaardigheid aan het verhaal van de verzoeker gehecht dient te worden;

Dat de tegenpartij hem dus de hoedanigheid van vluchtelingen zou moeten toestaan;

[...] Overwegende dat de tegenpartij heeft artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden zowel als van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980;

Dat volgende artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, moet de Commissariaat- Generaal een beslissing te nemen binnen 15 dagen;

Dat, aan de andere kant, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bieden waaronder het recht op een eerlijk proces en de keuze van de raadsman ;

Dat de verzoeker heeft geen tijd gehad om de keuze van de raadsman voor te bereiden op haar gehoor voor de Commissariaat-Generaal ;

Dat UNHCR in zijn commentaar d.d. 08/07/2011 op het wetsvoorstel van 1 februari 2011 had aangegeven dat de versnelling van de asielprocedure voor aanvrager aankomen van een "veilig land" kan geen afbreuk doen aan de rechten van de verdediging van de aanvrager ;

Dat de rechten van de verdediging van de verzoeker zijn geschonden in dit geval;"

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag, die gebaseerd is op een nood aan medische ondersteuning, niet in overweging kan worden genomen en er wordt uitvoerig toegelicht dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat hij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of de definitie van de subsidiaire bescherming geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing verzoekers verklaringen en de door hem aangebrachte stukken op gedetailleerde wijze worden besproken kan verzoeker niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met volledige kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond en verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn kritiek als zou er sprake zijn van een "onvoldoende motivering".

3.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig

land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Deze wetsbepaling laat de commissaris-generaal toe om de asielaanvraag van personen die afkomstig zijn uit landen die als veilig worden beschouwd niet in overweging te nemen. Het staat niet ter discussie dat verzoeker een Kosovaars onderdaan is en dat Kosovo in artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst werd aangewezen als een veilig land van herkomst. De commissaris-generaal was bijgevolg in de mogelijkheid om gebruik te maken van de mogelijkheden die hem geboden worden door artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent echter dat de commissaris-generaal, met betrekking tot zijn individueel geval, een beoordelingsfout maakte.

Verzoeker verstrekt allereerst een theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van de Vluchtelingenconventie maar toont hiermee niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat.

Daarnaast stelt verzoeker op algemene wijze dat personen van Albanese origine in Kosovo gediscrimineerd worden. Hij brengt evenwel geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn standpunt enige grond heeft en hij weerlegt geenszins de vaststellingen van de commissaris-generaal dat uit zijn verklaringen en de voorgelegde stukken blijkt dat hij steeds de vereiste medische zorgen kreeg. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen gegeven aanbracht waaruit kan worden geconcludeerd dat hij, omwille van zijn etnische achtergrond, op enigerlei wijze werd gediscrimineerd. De stelling van verzoeker dat zijn identiteit en afkomst niet ter discussie staan, dat in zijn asielaanvraag

geen tegenstrijdigheden werden ontdekt en dat zijn relaas geloofwaardig is doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de commissaris-generaal beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn bewering *dat “wettelijk aannemelijke gronden”* om de bestreden beslissing te nemen ontbreken.

3.2.3. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt verder zonder meer dat rekening werd gehouden met de door verzoeker afgelegde dienstige verklaringen en stukken.

Een schending van het algemeen principe van goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak blijkt niet.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie kan het volstaan te duiden dat deze bepaling geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en dus niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085; RvS 25 maart 2011, nr. 6740 (c)).

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde miskenning van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over asielaanvragen niet vallen onder het toepassingsgebied van dit artikel. Deze verdragsbepaling speelt immers enkel *“bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van een tegen hem ingestelde vervolging”* (zie ook: EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat ook deze bepaling niet nuttig kan worden aangevoerd.

3.2.6. Artikel 13 van het EVRM – dat verzoeker ook geschonden acht – kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.2.7. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Bovendien moet worden gesteld dat verzoeker weliswaar beweert dat hij onvoldoende tijd had om de keuze van zijn raadsman voor te bereiden, maar niet aantoont dat dit in de praktijk enig voor hem ongunstig gevolg heeft gehad.

Waar verzoeker nog stelt dat de toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal binnen de vijftien dagen een beslissing dient te nemen en hij deze regeling lijkt te willen bekritisieren moet worden gesteld dat de Raad kritiek op de wet niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK